

Exkluzív: Athanasius Schneider segédpüspök a családszinódusról

A következő interjú, amelyet Athanasius Schneider, a kazahsztáni Astana Legszentebb Szűz Máriáról nevezett érsekségének segédpüspöke Dr. Isabella Parowicznak adott, a lengyel Polonia Christiana c. folyóiratban jelent meg.

1. Excellenciás püspök úr, mi az Ön véleménye a nemrég lezajlott családszinódusról. Mi a szinódus üzenete a családok számára?

A szinódus folyamán voltak pillanatok, amikor nyilvánvalóan olyan kulcspozíciót betöltő papok által kifejtett manipuláció állt fenn, akik a szinódus redakciós (*szerkesztői - ford. megj.*) és vezetői struktúrájában kulcspozíciót töltöttek be. A vita utáni jelentés (*relatio post disceptationem*) egy egyértelműen előre elkészített szöveg volt, amely nélkülözte a kapcsolatot a szinódusi atyák tényleges kijelentéseivel. A homoszexualitással, szexualitással, az „újraházasodott elváltakkal” és azok szentségekhez járulásának engedélyezésével foglalkozó bekezdésekben a szöveg egy radikális, újpogány álláspontot képviselt.

Ez az első alkalom az egyháztörténetben, a katolikus püspökök hivatalos gyűlésének egy dokumentumaként a pápa vezetésével ilyen heterodox (*eretnek - ford. megj.*) szöveget közzétettek, függetlenül attól, hogy a szöveg csupán előzetes jellegű volt. Hála Istennek és a világ összes hívője imájának, a szinódusi atyák jó része határozottan elutasította azt az álláspontot, amely korunk ama romlott, pogány ideológiai áramlatát tükrözi, amelyet világszerte a politikai nyomás és a majdhogynem mindenható és világszerte elterjedt genderideológiához hű hivatalos tömegtájékoztatók által keresztülvisznek. Egy ilyen dokumentum, még ha csak előzetes is, valóban szégyen és jele annak, hogy milyen mértékben behatolt az antikrisztusi világ az egyház életének e fontos színtereire. Ez a dokumentum olyan sötét folt lesz a következő nemzedékek és a történészek számára, amely bemocskolja az apostoli szentszék becsületét. Szerencsére a szinódusi atyák végső üzenete egy igazi katolikus dokumentum, amely kifejezi a család isteni igazságát, anélkül, hogy elhallgatná a probléma mélyen fekvő gyökereit, azaz a bűn valóságát. Valóban bátorságot önt és vigaszt nyújt a katolikus családoknak.

Néhány idézet: „Gondolunk azokra az élet által ránk ruházott terhekre és szenvedésekre, amelyet egy különleges bánásmódot igénylő gyermek, súlyos betegség, az öregkor nehézségei vagy egy szeretett személy halála jelenthet. Csodáljuk azoknak a családoknak a hűségét, akik ezeket a szenvedéseket bátorsággal, hittel és szeretettel viselik. Nem úgy tekintenek rá, mint egy rájuk rótt teherre, hanem olyasvalamire, amelyben odaajándékozzák magukat és Krisztus szenvedését szemlélik a test erőtlenségében. ... A házastársi szeretet, amely kizárólagos és felbonthatatlan, a sok nehézség közepette is kitart. Egyike a legszebb és egyben a leggyakoribb csodáknak. Ez a szeretet a termékenység és a nemzés által árad ki. Magába foglalja nem csak a gyermekek nemzését, hanem az isteni élet ajándékát is a keresztségben, a vallásos nevelést és a gyermekek tanítását is. ... Ott lebeg fölöttetek Jézus, Mária és József családjának jelenléte szerény otthonukban.”

2. Aki az egyház erkölcsi tanítására vár (pl. „újraházasodott elváltak” számára az áldozás vagy homoszexuális élettársi kapcsolatok engedélyezésére), annak valószínűleg csalódást okozott a végső jelentés. De vajon nem áll-e fenn annak veszélye, hogy az egyház alapvető tanításának megkérdőjelezése és vitatása a jövőben nem nyithat-e ajtót a súlyos visszaélések és hasonló egyháztani revíziós törekvések számára?

Isteni törvényről van szó, jelen esetben a hatodik parancsról, a házasság teljes felbonthatatlanságáról. Azt az Isten által elrendelt szabályt, mely szerint súlyos bűn állapotában nem járulhatnak a hívek szentáldozáshoz, szent Pál a Szentlélek által sugalmazott 1 Kor 11, 27-30-ban tanítja. Ezt nem lehet szavazásra bocsájtani, ahogy Krisztus Istenségét sem.

Akinek felbonthatatlan szentségi házassága van és ettől függetlenül egy másik emberrel tartós, házassághoz hasonló életközösségben él, az isteni törvény által ki van zárva a szentáldozásból. Ha ezt figyelmen kívül hagyánk, az olyan lenne, mintha az egyház olyan hivatalos kijelentést tenne, amely megvetendő módon legitimálná a házasság felbonthatatlanságát és egyben feloldaná Isten hatodik, „Ne törj házasságot!” parancsolatát is.

Semmilyen emberi intézmény, még a pápa vagy zsinat sem rendelkezik azzal a hatalommal és hatáskörrel, hogy ezt a legcsekélyebb mértékben vagy akár indirekt módon feloldja: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza” (Mt 19, 6). Figyelmen kívül hagyva ezt a ragyogó igazságot, amelyet az egyházi tanítóhivatal mindig és - változhatatlan volta miatt - minden időben, egészen napjaikig ugyanúgy tanít (például szent II. János Pál pápa „Familiaris consortio” kezdetű pápai buzdítása, a Katolikus Egyház Katekizmusa és XVI. Benedek), az „újraházasodott elváltak” áldozásnak engedélyezése okán a szinóduson szavazásra bocsájtották. Ez súlyos tény és a klérus Isten szavának igazsága elleni arrogáns hozzáállásáról tanúskodik. Az isteni igazságról és Isten ígéjéről szavazni méltatlan dolog azok számára, akiknek a tanítóhivatal képviselőiként a hitletétemény (*depositum fidei*) jó és igaz intézőiként (vö. Mt 24, 45) azt buzgón továbbadni hivatottak.

Az „újraházasodott elváltak” áldozásának engedélyezésével ezen püspökök saját megfontolásuk alapján új hagyományt alapítanak, és ezáltal megszegik Isten törvényét, azt cselekszik, amiért Krisztus a farizeusokat és írástudókat egykor megfeddte (vö. Mt 15, 3). Még súlyosabb az a tény, hogy a püspökök hűtlenségüket olyan érvekkel próbálják legitimálni, mint „pasztorális szükségszerűség”, „irgalmasság”, „a Szentlélekre való nyitottság”. Azon kívül félelem nélkül és gátlástalanul gnosztikus irányba fordítják ezeknek a szavaknak az értelmét azáltal, hogy egyúttal azokat, akik nekik ellentmondanak és a változhatatlan isteni törvényt és a nem emberek által lefektetett hagyományokat védik, merevnek, aggályosnak vagy tradicionalistának címkézik. A nagy ariánus krízis idején a 4. században Isten Fia istenségének védelmezőit is „hajthatatlannak” és „tradicionalistának” bélyegezték. Szent Atanáz Libériusz pápa még ki is közösi tette. A pápa ezt azzal az érveléssel támasztotta alá, hogy Atanáz nem volt közösségben a

keleti püspökökkel, akik többnyire eretnekek vagy féleretnekek voltak. Ezért a jókat elűzték pozíciójukból és a pusztába küldték (Ep. 243).

Azok a püspökök, akik támogatják az „újracházasodott elváltak” áldozását, olyanok, mint a farizeusok és írástudók, mert azért, hogy hozzájárulnak ahhoz, hogy az „újracházasodott elváltak” szívéből és testéből újra „házasságtörés származzon” (Mt 15, 19), elhanyagolják Isten törvényét. Ezáltal ugyanis egy kívülről nézve „tisztá megoldást” akarnak és a hatalom birtokosai (tömegtájékoztató, közvélemény) szemében „tisztán” szeretnének állni. Amikor azonban egykor majd Krisztus ítélőszéke előtt megjelennek, bizonyára megdöbbenésükre ezeket a szavakat fogják hallani: „Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted igéimet! ... a paráznákkal tartasz” (Zsolt 50, 16-18).

Sajnos a végső jelentés is tartalmazza az „újracházasodott elváltak” áldozásának megszavazásáról szóló bekezdést. Bár nem érte el a szavazatok szükséges kétharmadát, az az aggasztó és a döbbenetes tény továbbra is fennáll, hogy a jelenlévő püspökök abszolút többsége „újracházasodott elváltak” áldozása mellett szavazott: ez szomorú képet mutat napjaink katolikus püspöki karának lelki minőségéről. Ezen kívül szomorú, hogy ez a bekezdés, amely nem érte el a szükséges számbeli többséget, benne maradt a végső jelentésben és további megvitatásra minden egyházmegyébe ki lesz küldve. Ez bizonyára a papok és hívek körében tovább fogja fokozni a tanítás zűrzavarát, mert olyan benyomást kelt, mintha az isteni törvények és a Krisztustól és Pál apostoltól származó isteni igék emberi döntéshozatal tárgyává tehetők lennének.

Az egyik bíboros, aki nyíltan támogatta az „újracházasodott elváltak” áldozásának engedélyezését, sőt a köztes jelentés szégyenletes, homoszexuális „párokkal” kapcsolatos kijelentéseit is támogatta, elégedettnek tűnt a végső jelentéssel és minden szégyenkezés nélkül kijelentette: „a pohár félig tele van”, s ezt úgy értette, hogy azon kell dolgozni, hogy a jövő évi zsinaton egészen tele legyen. Nekünk azonban szilárdan kell hinnünk, hogy Isten a becstelenség, a hűtlenség és árusítás terveit meg fogja semmisíteni. Krisztus a nagy vihar közepette is biztosan tartja az egyház hajójának kormánykerekeit. Hiszünk és remélünk az egyház valódi kormányzójában, a mi Urunk Jézus Krisztusban, aki maga az Igazság.

3. Jelenleg erős agressziót tapasztalunk a családok ellen. Ezt az agressziót a tudomány területén az ember és az emberi identitás óriási zűrzavara kíséri. Sajnos az egyházi hierarchiának vannak olyan képviselői, akik ezekben a kérdésekben olyan véleményeket fogalmaznak meg, amelyek ellentmondanak az Úr tanításának. Hogyan szóljunk úgy az zűrzavar áldozataihoz, hogy azok megerősödjenek a hitükben és hogyan vezessük őket az üdvösségre?

Ebben a rendkívül nehéz időszakban Krisztus megtisztítja katolikus hitünket, hogy az egyház ezáltal a megpróbáltatás által még jobban ragyogjon és valóban világossága és sója legyen ennek az ellaposodott, újpogány világnak. Mindezt elsősorban a hívők, a kicsinyek, az „*ecclesia docta*”

(tanított egyház) által teszi az egyházban, akik napjainkban meg fogják erősíteni az „*ecclesia docens*” (a tanító egyházat, azaz a tanítóhivatalt), úgy, mint a negyedik századi nagy hitválság idejében tették, amelyről így ír John Henry Newman bíboros: „Ez egy nagyon figyelemreméltó dolog, amely tanulással is szolgál. Lehet, hogy azért lett megengedve, hogy az egyházba, amely pont akkor került ki az üldöztetésből, belevésődjön az evangélium, és hogy ne a bölcsek és hatalmasok, hanem a jelentéktelenek, a tanulatlanok és gyengék legyenek az egyház igazi erőssége. A pogányságot elsősorban az egyszerű hívek döntötték meg. A hívek, Anasztáziusz és az egyiptomi püspökök vezetése alatt, egyes helyeken pedig püspökeik és papjaik támogatása által, a legrosszabb eretnokségeknek is ellenálltak és kiirtották őket a szent egyházból. ... A tévelygések eme korszakában hirdették ki, érvényesítették és őrizték meg Urunk Istenségének dogmáját, amelyet emberileg sokkal inkább az „*ecclesia docta*” mint az „*ecclesia docans*” őrzött meg. A püspökök testülete hűtlen lett feladatához, míg a laikusok mind hűek maradtak a keresztséghez. Hamarosan a pápa, majd egy pátriárka, egy metropolita, más fontos püspök vagy egyetemes zsinat is kimondta, hogy korábban mit nem kellett volna mondaniuk, és hogy azt tették, ami elhomályosította vagy kompromittálta a kinyilatkoztatott igazságot. Másrészt a keresztény nép a gondviselés vezetése folytán az egyház erőssége volt Atanáz, Hiláriusz, Vercelli Euszébiosz és más nagy hitvallók számára, akik a hívek nélkül kudarcot vallottak volna” (*A negyedik század ariánusai*, 446, 466 o.)

Bátorítanunk kell a híveket, hogy olvassák a katekizmust, amely megtanítja őket, hogy hűek maradjanak Krisztus világos szavaihoz az evangéliumban, valamint atyáik és őseik rájuk hagyományozott hitéhez. Tanulócsoportokat és előadásokat kell szerveznünk az egyház változhatatlan tanításáról különösen a házasság és tisztaság témában és ezekre elsősorban fiatalokat és házaspárokat kell meghívunk. Meg kell mutatnunk a tisztaságban élt élet, keresztény házasság és család csodálatos szépségét, a kereszt és áldozat értékét az életünkben. Be kell mutatnunk a szentek és más példaértékű emberek példáját, akik megmutatták, hogy ők - bár ugyanazokat a testi kísértéseket, ellenségeskedéseket és a pogány világnak ugyanazt a gúnyolódását viselték el -, mégis Krisztus kegyelméből szüzességben, keresztény házasságban vagy családban boldog életet éltek. A hit, a tiszta és teljes katolikus és apostoli hit fogja legyőzni a világot (vö. 1Jn 5,4).

Csoportokat kell alapítanunk és támogatnunk, amelyek tiszta szívű fiatalokból, családokból és olyan katolikus házaspárokból állnak, akik elkötelezetten élik a házassági ígéreteiket. Olyan csoportokat kell szerveznünk, akik erkölcsileg és anyagilag támogatják a széthullott családokat és gyermekeiket egyedül nevelő édesanyákat, olyan csoportokat, amelyek imával és jó tanáccsal támogatják az elvált házaspárokat. Olyan csoportokra és olyan személyekre van szükség, akik segítenek az „újraházasodott elváltaknak”, hogy komolyan elinduljanak a megtérés útján, azáltal, hogy alázattal elismerik bűnös helyzetüket és Isten kegyelmével elhagyják azokat a bűnöket, amelyek sértik Istent és a házasság szentségét. Csoportokat kell alkotunk, akik gondosan segítik a homoszexualitásra hajló embereket, hogy elindulnak a keresztény megtérés útján, s felfedezzék a tiszta élet szép útját s végül diszkréten lelki gyógyulást kínálnak nekik.

Az újpogány világban élő kortársainknak be kell mutatnunk Krisztus tanításának szabadító örömhírét és hirdetnünk kell, hogy Isten parancsa - a hatodik parancs is - bölcs és szép: „Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az Úr intó szava határozott, bölccsé teszi az együgyűt. Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet.” (Zsolt 18, 8-9).

4. A szinódus alatt, Gądecki von Posen érsek és néhány más jelentős prelátus nyilvánosan kifogásolta, hogy a viták eredményei az egyház változhatatlan tanításától eltértek. Van rá remény, hogy e zűrzavar közepette, a klérus azon tagjai és azok a hívők, akik eddig nem voltak tudatában annak, hogy az egyházon belül vannak olyan emberek, akik aláássák az Úr tanítását, minderre ráébredjenek?

A lengyel katolikus egyháznak bizonyára becsületére válik, hogy a katolikus püspöki kar elnöke, ő excellenciája Gądecki érsek tisztán és bátran védelmezte Krisztus igazságát a házassággal és az emberi szexualitással kapcsolatban. Ezáltal II. János Pál igazi lelki gyermekének bizonyult. George Pell bíboros a liberális szexuális aknamunkát és az „újracházásodott elváltak” állítólag irgalmasságból és lelkipásztori okokból szorgalmazott engedélyezését a szinódus folyamán találóan a jéghegy csúcsának és egyfajta egyházi trójai falónak nevezte.

Az egész világ számára nyilvánvalóvá vált, hogy az egyház ölének kellős közepén olyan emberek vannak, akik aláássák az Úr tanítását. Mindez az internetnek és néhány katolikus újságírónak köszönhető, akiknek nem közönyös, hogy mi történik a katolikus hittel, amely számukra Krisztus kincse. Örvendtem, hogy néhány katolikus újságíró és blogger Krisztus jó katonájaként viselkedett és felhívta a nyilvánosság figyelmét Urunk változhatatlan tanításának klerikális aláásására. Bíborosok, püspökök, papok, katolikus családok, katolikus fiatalok világosan ki kell, hogy mondják: „Nem vagyok hajlandó alkalmazkodni a világ újpogány szelleméhez, még akkor sem, ha azt néhány püspök vagy bíboros terjeszti. Nem fogom elfogadni, hogy Isten irgalmasságát saját szájuk íze szerint, csalóka és téves módon értelmezik és „új pünkösödöt” emlegetnek. Nem vagyok hajlandó tömjént szórni, a genderideológia, az újracházásodás és az együttélés bálványszobrai elé. Még ha a püspököm ezt is tenné. én nem fogom ezt tenni. Isten kegyelméből inkább szenvedek, minthogy eláruljam Krisztus igazságának teljességét az emberi szexualitásról és házasságról.”

„A tanúk fogják meggyőzni a világot, nem a tanítók”, mondja boldog VI. Pál az „Evangélii nuntiandi” c. apostoli buzdításában. Az egyháznak és a világnak sürgősen rendíthetetlen és hamisítatlan tanúkra van szüksége, akik tanúságot tesznek Isten akaratának és parancsainak teljes igazságáról és Krisztus a házasságról mondott szavainak teljes igazságáról. A modern klerikális farizeusok és írástudók, azok a püspökök és bíborosok, akik tömjént szórnak a genderideológia és az együttélés bálványszobrai elé, egészen bizonyosan senkit sem fognak meggyőzni, hogy Krisztusban higgyen és kész legyen Krisztusért odaadni az életét. Valóban igaz, hogy "veritas

Domini manet in aeternum" („az Úrnak igazsága megmarad örökké”, Zsolt 117,2), „Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Zsid 13,8) és „az igazság szabaddá tesz benneteket” (Jn 8,32).

Ez a legutóbbi mondat szent II. János Pál pápa legkedvesebb bibliai idézete volt, a család pápájáé. Hozzátehetjük, hogy az emberi szexualitásról és házasságról szóló kinyilatkoztatott és változhatatlan isteni igazság a lelkeket az egyházon belül és kívül is szabaddá fogja tenni. Az egyház válsága közepette és kora egyes püspökeinek rossz példája miatt, azok életvitelével és tanításával kapcsolatban szent Ágoston ezekkel a szavakkal vigasztalta az egyszerű híveket: „Bármit is mondjanak a püspökök, legyetek biztosak benne, hogy Isten a ti atyátok, édesanyátok pedig az egyház.” (Contra litteras Petiliani III, 9,10).

+ Athanasius Schneider, astanai Legszentebb Szűz Máriáról nevezett érsekség segédpüspöke, Kazahsztán

Ez az interjú Polonia Christiana magazin legutóbbi számában jelent. A kérdéseket Dr. Isabella Parowicz tette fel. A német fordítást Schneider püspök átolvasta.

Forrás: <http://gloria.tv/media/RGNWdi3anRQ>